

Οἱ σύντροφοί τῆς ἐκδικαιότητός μου, οἱ συνεργοί τῶν κακουργημάτων μου, ἀπ' οὗ μετ' ἐμοῦ σὲ ἐλήστευσαν, ἀπεφάσισαν ἐμὲ νὰ ληστεύσωσιν, ἐπειδὴ μεταξὺ κακούργων πίστις δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ. Μίαν ἐμπέραν λοιπὸν μ' ἐμέθυσαν μὲ οἶνον καὶ ὄπιον, καὶ ἐπιπεσόντες κατ' ἐμοῦ μὲ εὐλα καὶ μὲ μαχαίρας, μὲ ἀπῆκαν ἡμιθανῆ εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἔφυγον μὲ τὸν θησαυρόν. Ὅταν συνῆλθα, καὶ ἐνόησα τὸ συμβάν, ἠθέλησα νὰ διώξω τοὺς ληστὰς, ἀλλὰ δὲν ἦτον πλέον καιρός. Ἀλλ' ὑπὸ χειρῶν ἀνόμιων παθὼν ὃ, τ' εἶχον πράξει δι' ἀνόμιων χειρῶν, ὅποιον δίκαιωμα εἶχον νὰ παραποιηθῶ;

Τότε πρῶτον κατὰ πρόσωπον εἶδα τὴν ἐλεεινότητά μου. Ἐστερημένος ὄχι μόνον τοῦ μεγάλου πλούτου, χωρὶς τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ ἦτον βίβανος δι' ἐμὲ, ἀλλὰ μὴ ἔχων οὔτε πῶς ν' ἀγοράσω τῆς ἡμέρας τὸν ἄρτον, οὔτε τὴν ἱκανότητα δι', οὔτε τὴν γενναιοδότητά, οὔτε τὴν δραστηριότητα ἔχων νὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ τὸν κερδήσω, εἶδον ὅτι μ' ἐπεσίμενεν ἀφρευκτὸς θάνατος, καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω ἀπὸ φόβου, διότι αἱ ἐξηχρεωμέναι ψυχαὶ γίνονται καὶ δειλαί. Τότε ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς ὀρθαλμούς μου ἡ ἀχλὺς ἥτις τοὺς ἐσκέπαζε, τότε εἶδα τὴν θέσιν μου καθ' ὅλην τὴν ἀπαίσιόν τῆς ἀλήθειαν, καὶ ἔρριξα. Τότε, ἐν ᾧ ἡ πείνα ἐσπάραττε τὰ ἐντόσθιά μου, καὶ τὸ σῶμά μου ἐμάστιζε πυρετός, φρικταὶ ὀπτασίαι ἠγείροντο εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ πότε εἶδον τὸν πατέρα μου κλαίοντα ὀδυνηρῶς καὶ ἀποσιπῶντα τὴν λευκὴν κόμην του, καὶ κραζόντα πρὸς ἐμὲ, « οὐδὲ τῆς καρδίας μου, αὐτὰ ἤλπιζα ἀπὸ σέ; » πότε εἶδον σὲ ἀνοίγοντά μοι τὰς ἀγκάλας σου καὶ δεχόμενον εἰς τὸ στήθος ἀπὸ τὴν χεῖρά μου βαθεῖαν πληγὴν, καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐκρεοῦσας ἀντὶ αἵματος φλόγας, αἵτινες μὲ κατέκαιον! Τότε εἶδα ὅτι εἶμαι μέγας ἐγκληματίας, καὶ τὸ μέτωπόν μου κτυπῶν εἰς τὸ ἔδαφος, « Θεέ μου! ἐκραζόν, ἐν θλάμῃ, ἐν μειδίαμα συγχωρήσεως ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ἔπειτα λάβε τὴν ὑπεύθυνόν μου ζωὴν. » Καὶ ἀνέστιος, καὶ λιμώττων, καὶ ἀνὰ ἐν ῥάκῃ ἀφίνων εἰς ἐκάστην ἀκανθαν τῆς ὁδοῦ, ἦλθα ἐδῶ νὰ ἰδῶ καὶ μὲ τοὺς θνήσκοντες ὀρθαλμούς μου τὰ μέρη δι' ἐσχάτην φορὰν, τὰ μέρη ὅπου εἶχον ζῆσαι παιδίον ἀκακόν, ὅπου μ' ἐθέρμαινε ποτὲ ἡ ἀγάπη σου, καὶ τοῦ πατρός μου ἡ φιλοστοργία. Καὶ ἦλθα ἡμιθανής, καὶ ὅταν ἐπλητίασα τρέμων μὴ ἡ ἀναπνοή μου μολύνῃ τὰ ἱερὰ ταῦτα μέρη καὶ συνταράξῃ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὅποιαν σοὶ δίδει ἡ ψυχικὴ σου εἰρήνη, ὑπέκυψα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν αἰσθημάτων μου, καὶ ὑπὸ τὸν κάματον, καὶ τὴν ἀντιτίαν καὶ τὴν κατανάλωσιν τῶν δυνάμεών μου, καὶ ἔπεσα νὰ ἐκπνέσω εἰς τὴν ῥίζαν ἐκείνην. Συγγνώμην, συγγνώμην, ἀδελφε, καὶ ἄρες με ἔπειτα ν' ἀποθάνω εὐδαίμων, ν' ἀποθάνω εἰς τὸ στήθος σου, ὡς, ὅταν ἦμην μικρὸς, εἰς τὸ στήθος σου ἐκοιμώμην.

Καὶ ταῦτα ἔλεγε κλαίων πικρῶς. Ἀλλ' ὁ ἀδελφός του,

— Ὅχι, νὰ μὴ ἀποθάνῃς, ἀλλὰ νὰ ζήτῃς, τῶ εἶπε, πλησίον μου. Νὰ ἐπαναφέρωμεν τὰς γλυκείας ἐκείνας ἡμέρας τὰς ὁποίας ἀναπολεῖς καὶ τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν ἐλησμόνησα. Θὰ μ' ἀφήτῃς νὰ ἱατρεύσω τὴν

ψυχὴν σου, δυστυχῇ πεπλανημένη, θὰ μ' ἀφήτῃς νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν κρημνὸν ὅπου τὰ πάθη σ' ἐκύλισαν.

Ἐκτοτε ὁ Ἰωνᾶθάν κατώκησεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ δι' εὐπειθείας εἰς τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ, δι' ἐγκρατείας, διὰ φιλεργίας ἐπροσπάθησε νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ παλαιὰ σφάλματά του. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἐπέδωκε τόσον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὰ καλὰ ὅλα, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τῷ ἀπέδωκαν τὴν ὑπόληψιν των, καὶ τὴν δραστηριότητά του ἀντέμεψαν ἀξιόλογα κέρδη. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως πλέον νὰ κάρπωθῃ τὸν πλοῦτον τοῦτον δι' ἑαυτόν, τὸν προσδιώρισε δὲ ὅλον διὰ τὰ τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του, εἰς τὰ ὅποια, ἀνατρεφόμενα ὑπὸ τοὺς ὀρθαλμούς του, ἔλεγε πολλάκις.

— Παιδιά μου, σέβεσθε καὶ ὑπικουέτε τοὺς γονεῖς σας, συνηθίσατε εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ εἰς τὴν φιλεργίαν, καὶ σπουδάζετε ἐπιμελῶς ἐν σοφίᾳ εἴθιμνα, διὰ νὰ μὴ γίνητε δυστυχέστατα ὅταν ἡλικιωθῇτε.

A. P. P.

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ ΜΑΡΜΑΡΑ.

Ὅσάκις ἐξέρχωμαι ἀπὸ ἐν τῶν τῆς Εὐρώπης μεγάλων Μουσείων, ἐν τῶν ἀπεράντων ἐκείνων Πανδαιμονίων τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας, ὅπου συνοικοῦσιν ὡς εἰς πόλεις μυρ' ἀνθρώπους δλόκληρα ἔθνη γλυπτὰ ἢ γραπτὰ, ἀντὶ νὰ ἔχω τὴν κεφαλὴν ἰδεῶν πλήρη καὶ ἐντυπώσεων, τὴν αἰσθάνομαι ἐξ ἐναντίας κενὴν, καὶ ἀδυνατοῦσαν δυνά νὰ συνάψῃ ἰδέας. Ὁ θαυμασμὸς πολεμεῖ τὸν θαυμασμόν, τὸ πνεῦμα ἵπταται ἀπὸ ἐντυπώσεως εἰς ἐντύπωσιν, καὶ εἰς τὸν κατακλυσμόν τῶν αἰσθημάτων ἅτινα ἐπιπίπτουσιν ἐπ' ἐμὲ ἀθρόα, πνίγεται καὶ αὐτὴ ἡ μνήμη. Μόνον δ' ὅταν ἐκ τοῦ κυκεῶνος τούτου κατορθώσω ἐν ἀντικείμενον ν' ἀποσπάσω, καὶ νὰ μονώσω αὐτὸ, πάντα τ' ἄλλα προσωρινῶς ἀποκλείων, τότε ἡ εἰκὼν τοῦ ἐγείρεται ζωηρά εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ἀντηχεῖ ἡ χορδὴ ἣν εἶχε κρούει ἡ θεὰ του.

Αὐτὸ τοῦτο ἠθροάθην καὶ ἀπ' οὗ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ Βρεταννικὸν Μουσεῖον, τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ταμεῖον τῶν ἀριστοτεχνημάτων τῆς ἀρχαιότητος, ὃν ἐκαστον ἐδύνάτο ν' ἀρκέσῃ εἰς τὴν δόξαν τῆς ἀγανοῦς πόλεως ἣν κοσμοῦσι. Τὰ αἰσθητά ἐκκλῶντο θορυβῶδη ἐντὸς μου, καὶ αἱ ἐντυπώσεις ἐπέπετον ἐπ' ἐμὲ ῥαγδαίαι μάτην ἠθελον ζητῆσαι νὰ διατάξω αὐτάς, καὶ νὰ θέσω τίνα πρῶτην, τίνα δευτέραν, διότι ὅλαι μοὶ παρίσταντο πρῶται. Ἐν ᾧ ἀπὸ τὸν ὄνυχά τοῦ χρόνου ἐξεσμέναι ἐπιγράφαί, ἡ τεμνύγια ἀρχιτεκτονικὰ περὶ εἰκοδομῶν μαρτυροῦντα, μ' ἐδύθιζον εἰς σπουδαίας μελέτας, αἰφνης συγχέοντα τὰς ἰδέας μου μὲ προσημεϊδία μεταξὺ αὐτῶν πονηρὸν βλέπουσα Ἀφροδίτη γλυφίδος Ἑλληνικῆς ἡ φαντασία μου ἐστρέφετο πρὸς αὐτήν, καὶ τὴν ἐνηγαλίζετο, καὶ εἶθαλε τὴν ἀμί-

μητον χάριν της· ἀλλ' αἴφνης ἐπρότεινε τὸ δουτειδὲς ῥύγχος τοῦ κυνοκέφαλός τις τῆς Αἰγύπτου Θεός, καὶ ἤξιον εὐλάβειαν ἢ αὐττηρὰ καὶ ἀκίνητός του μεγαλειότης. Συγχρόνως ὁμως ἀλλαχόθεν ἀνέπτυστον ἐμπρὸς μου τὰς ἐκτεθλωμένας καὶ ἀσταπρεπεῖς καλλόνας των, αἱ τῆς Λυκίας γλυφαί, αἱ νέαι αὗται κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης, καὶ τὰς ἐντυπώσεις αὐτῶν συνετάραττον πάλιν αἱ μυριάδες τῶν κεραμογράφων ζωδίων, περιστοιχίζουσαι με εἰς φανταστὸν καὶ παμποίκιλον ὁμίλον, παντοίως σχηματιζόμεναι, πομπὰς στέλλουσαι, ἢ θυσίας τελοῦσαι, ἢ παραφόρους ὀρχούμεναι κόρδακας, ἐν ᾧ αὐτὰς πάλιν ἐξεδίωκε σοβαρὰ συνέλευσις χρυσοτύπων καὶ ἀργυροτύπων βασιλέων, ἢ πόλεων σεμνυνομένων ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ των. Ὡς εἰς ἀεικίνητον καλλιδοσκόπιον αἱ εἰκόνες αὗται περιδινούντο εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀντιδιωκόμεναι, καὶ ἀλλήως καταστρεφόμεναι, ἐντείνουσαι δ' αὐτὴν εἰς ἀόριστον καὶ ὑπέρτατον αἴσθημα θαυμασμοῦ.

Διότι τῷ ὄντι διὰ τοὺς ἐκτιμῶντας τὴν ἀνακάλυψιν νέας τέχνης, τὴν εὑρεσιν μνημείων μαρτυρούντων περὶ τῆς τύχης ἐνός τῶν μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἴσως μελλόντων νὰ διηγηθῶσιν ἐν τὸς ἐλίγου ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἀσίας, δι' ἐκείνους αἱ Ἀσσυριακαὶ αὐταὶ ἀρχαιότητες εἶναι θησαυρὸς ἀληθής.

Ὡς γνωστὸν (1), ἐνῷ κατ' ἐξήγησιν ἢ ἴσως καὶ παρεξήγησιν τῶν προφητῶν ἐπιστεύετο ὅτι τῆς ἀρχαίας Νινευὶ οὐδὲ ἶχνος σώζει ἡ γῆ, ὁ ἐν Βαγδάτῃ Γάλλος πρόξενος Βόττας ἀνεκάλυψεν αἴφνης παρὰ τὸν Τίγριν, κατὰ τὴν θέσιν Μουσουλ, ἥς πλησίον ὑπάρχει καὶ χωρίον διατηροῦν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νινιὲ διεφθαρμένον τὸ τῆς ἀρχαίας πρωτεύουσας τῶν Ἀσσυρίων, μέγιστα ἐρείπια ἐκείνης τῆς πόλεως, καὶ ἀδράς λαβὼν τῆς κυδερνήσεως αὐτοῦ χορηγίας, καὶ καλλιτεχνῶν ἐπικουρίαν, ἐνήργησε μεγάλας ἀνασκαφάς, καὶ ἐπεμψεν εἰς Παρίσιον θαυμάσια ἀγνώστου γλυπτικῆς ἔργα, εἰς ἃ προθύμως ἀνε-

Σχ. 1. Ἀνθρωποκέφαλος ταῦρος.

Διὰ τοῦτο ἀθιτῶν ἦν σοὶ εἶχον δώσει ὑπόσχεσιν νὰ σοὶ περιγράψω ὅλον τὸν ναὸν τοῦτον ἐν ᾧ λατρεύουσι οἱ Βρεταννοί, καὶ μετ' αὐτῶν ὅλη ἡ οἰκουμένη τὴν ἀρχαίαν μεγαλοφυίαν, περιορίζομαι εἰς ἓν μέρος αὐτοῦ, ἢ καὶ ἀρχομαι πρὸς τὸ πρὸν ἀφ' ἐνός μέρους, καὶ τούτου τοῦ κατωτέρου, τῆς ὑπογείου αἰθούσης, ὅπου εἰσὶ κατατεθειμέναι αἱ Ἀσσυριακαὶ γλυφαί.

Καὶ ἡ μὲν αἶθουσα οὐδὲν ἔχει περιγραφῆς ἄξιον· ἐξ ἐναντίας μάλιστα τοῖον ἀκόσμητος εἶναι καὶ εὐτελής, ὥστε ἂν δὲν πρέπη νὰ θεωρηθῇ ὡς προσωρινὴ μόνον ἀποθήκη, ἐλέγχει πολλὴν τὴν ἀπειροκαλίαν τῶν εἰς τοιοῦτον ὑπόγειον ἀχυρῶνα θάψαντας θησαυροὺς ἀνεκτιμήτους.

πετάσθησαν αἱ πύλαι τῶν μεγαλοπρεπῶν αἰθουσῶν τοῦ Λουβέρου.

Πρὸς αὐτὸν ἀντιφιλοτιμούμενος ὁ Ἀγγλος συνταγματάρχης Λαυέρδος, ἐξήγησεν ἀπὸ τὴν Ἀσσυρίαν τὴν μερίδα τῆς πατρίδος του, καὶ εἰς ἄλλην τινὰ θέσιν, βορειότερον τοῦ Μουσουλ, εὑρεν ἄλλα ἐρείπια ἐπίσης πολυτελῆ, καὶ μεγαλητέραν μάλιστα παρέχοντα λείαν θαυμάτων τῆς ἀγνώστου τέχνης ἐκείνης, καὶ ἐπειδὴ ἡ πατρίς αὐτοῦ ἦν ἐλευθέρα περισπασμῶν καὶ στάσεων, καὶ ἴσως ἀνεπιτηδεῖα μὲν ν' ἀπολαύτῃ δημό-

[1] Ἰβ. καὶ Πανδῶρ. Φυλλ. Γ'.

κρατικῶν θεσμῶν, ἐπιτηδειοτάτῃ ὁμῶς ν' ἀπολαμ-
βάνῃ πάντων τῶν θησαυρῶν ὅσους παρέχει ἡ εὐνο-
μία καὶ ἡ εἰρήνη, διὰ τοῦτο αὐτὸς ἐξηκολούθησε τὰ
ἔργα τῆς ἀνασκευῆς συντονώτερον καὶ τελεσφορώ-
τερον, καὶ ἐπεμψεν, οὐδ' ἐπαυσε πέμπων πολυπληθεῖ
καὶ ἐξαίσια αὐτῶν προϊόντα, ἅτινα σήμερον, μετὰ
τὰς τελευταίας δηλαδὴ ἀποστολάς, γενομένας κατὰ
τὸν ἄρτι λήξαντα Ὀκτώβριον, ὑπερβαίνουν μὲν πολὺ
τὰ Γαλλικὰ κατὰ πλῆθος, δὲν ἐλαττοῦνται δὲ παντά-
πασιν αὐτῶν κατὰ κάλλος καὶ μέγεθος, καὶ εἶναι το-
σοῦτον ὁμοία πρὸς ἐκεῖνα κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὰς
παραστάσεις, ὥστε ὅ,τι λέγεται περὶ τῶν μὲν ἐφαρ-
μόζεται καὶ εἰς τὰ ἄλλα.

Αἱ γλυφαὶ αὗται εἰσὶ λελαξευμένας ἐπὶ λίθου τι-
τανώδους καὶ λευκοφαίου. Κυρίως συνίστανται εἰς
ἀνάγλυφα πρόσωπα, δηλαδὴ προέχοντα ἰσχυρῶς,
καὶ ἐχρησίμευον, ὅπου εὐρέθησαν, εἰς ἐξωτερικὴν καὶ
ἐσωτερικὴν ἐπικόσμησιν μεγίστων καὶ πολυτελεστά-
των βασιλείων. Αἱ παραστάσεις αὐτῶν εἰσὶ διάφοροι.
Τινὰ, τερατόμορφα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἔχον-
τα, φέρ' εἰπεῖν, σῶμα μὲν ἀνθρώπου, κεφαλὴν δὲ ζώου,
συνήθως πτηνοῦ, ἢ ἐκ τούναντίου σῶμα μὲν πτερω-
τοῦ ταύρου, ὡς τὸ ἐνταῦθα, σχ. 1, εἰκονιζόμενον, κεφα-
λὴν δὲ ἀνθρώπου, παριεστῶσι θεῖα ὄντα, ἢ, φρονῶ, πιθα-
νώτερον, εἰσὶν ὁρατὰ σύμβολα ἰδεῶν οἷον, ἰσχύος,
φρονήσεως, καὶ ἀρετῶν ἢ ἰδιοτήτων τοῦ ἐνοικοῦντος
ἐν τοῖς βασιλικαῖς οἰκαῖς. Ἐκ τούτων τινὰ, οἱ ἀν-
θρωποκέφαλοι ταῦροι κυρίως, εἰσὶ κολασταῖα ἔχοντα
τὸ ἐμπρόσθιον καὶ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἐντελῶς
ἐξέχον τοῦ ἐμβαδοῦ, καὶ ἴσταντο πρὸ τῶν εἰσόδων τῶν
ἀνακτόρων, ὡς ἐμβλήματα τῆς φρουρούσης αὐτὰ δύ-
ναμεως. Ἄλλα παριστῶσι τὸν βασιλέα πολυτελῶς
ἐνδεδυμένον, τὸν κῶνον τῆς πίτυος ἢ ἄλλο τι σύμβο-
λον εὐφορίας, ὡς ἐν σχ. 2, διὰ χειρὸς ἔχοντα, ἢ
κρατοῦντα καὶ πνίγοντα εἰς τοὺς βραχίονάς του λίον-
τα, ὡς ἐν σχ. 3, εἰς δυνάμεως ἐνδειξιν. Ἄλλαχοῦ ἐ-
νώπιον τῶν βασιλέων παρίστανται ὑπηρεταὶ αὐτῶν,
προσκυνοῦντες αὐτοὺς διὰ τῆς χειρὸς, ἢ φέροντες τὰ
σκεῖλη αὐτῶν, καὶ αἱ τοιαῦται παραστάσεις εἰσὶ φυσι-
κοῦ μεγέθους ἢ καὶ μείζονες ἢ κατὰ φύσιν. Εἰς αὐ-
τὰς δὲ ἰδίως ἀξία παρατηρήσεως εἶναι ἡ μεγίστη ἐπι-
μέλεια καὶ λεπτότης μεθ' ἧς εἰπὴν ἐργασμένα τὰ
κοσμήματα τῆς ἐνδυμασίας, ὡς τοῦτο δύναται ἰδίως
να παρατηρηθῇ εἰς σχ. 2· προσέτι δὲ εἶναι ἀξιοσημεί-
ωτον καὶ ἐν πολλάκις τὰς κεφαλὰς τῶν βασιλέων
τούτων κοσμοῦν ἐμβλημα, αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ κέρατα ἃ
βλέπομεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρωπομόρφου ταύ-
ρου ὑπὸ σχ. 1, ἐμφαίνοντα ἐπίσης τὴν δύναμιν, ὡς
τῆς λέξεως κέρας γίνεται καὶ εἰς τὴν Γραφήν γρη-
σις ἐπὶ τῇ σημασίᾳ ταύτῃ. Καὶ οἱ Σελευκίδαι δὲ πα-
ρίστανται ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν κέρατα ἔχοντες
εἰς τὴν κεφαλὴν ἀκριβῶς κατὰ τοῦτο τὸ σχῆμα, διότι
δήθεν χρησμός εἶχεν ὀνομάσει τὸν Σέλευκον υἱὸν ταύ-
ρου, ἀλλ' ἤδη ἀποδείκνυται κατ' ἀλήθειαν ὅτι πα-
ρεδέχθησαν μόνον τὸ συριακὸν ἢ ἀσσυριακὸν τοῦτο σύμ-
βολον. Εἰς ἄλλα δὲ ποικίλα ἀνάγλυφα ἐνιαχοῦ μὲν
φαίνεται ὁ βασιλεὺς ἐπὶ θρόνου δεχόμενος δῶρα ἡττη-
μένων λαῶν, ἀλλαχοῦ δ' ἐπὶ ἄρματος διώκων ἐχθροῦς

φυγάδας, ἢ ἐπιστρέφων θριαμβευτικῶς, καὶ ἐπὶ μιᾷ
τῶν εἰκόνων τούτων παρίσταται τὸ ἀπαίσιον ἐμβλημα
ἀγρίας νίκης καὶ ἐκδικήσεως χαιρεκάκου, γυψ κρα-
τῶν εἰς τὸ ῥάμφος τοῦ τοῦ ἐχθροῦ τὰ ἐντόσθια. Ἄλ-
λαχοῦ πολιορκοῦνται καὶ προσβάλλονται φρούρια, ἢ
ἡ μάχη εἶναι ἱππέων, ἢ πλοῖα διαπλέουσι τοὺς με-
γάλους ποταμούς, ἢ ἄνδρες γυμνοὶ διανήχονται αὐ-
τοὺς, προσδεδεμένοι εἰς ἀσκούς πλήρεις ἀέρος, ὡς
καὶ τὰ πλοῖα αὐτὰ καὶ τὸ περίεργον εἶναι ὅτι μέ-
χρι τῆς σήμερον οἱ παρὰ τὸν Εὐφράτην καὶ Τίγριν
οἰκούντες διέρχονται τοὺς ποταμούς ἀπαραίλακτως
κατὰ τὸν αὐτὸν τροπον, καὶ ὅτι αἱ σχεδία ἐφ' ὧν αὐτὰ
ταῦτα τὰ Ἀσσυριακὰ μάρμαρα κατεβιβάσθησαν μέχρι
Βαγδάτης ὅπως ἐπιβιβασθῶσιν εἰς πλοῖα, σύγκεινται
ἀπὸ καλάμου ἢ δοκοῦς ἐλαφράς, δεδεμένας ἐπὶ ἀσκῶν.

Σχ. 2. Βασιλεὺς

Ἐπὶ ἄλλων τέλος ἰθὺς παρίστανται διάφοροι περιεργό-
ταται σκηναὶ τοῦ οἰκιακοῦ βίου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐννο-
εῖται ὅτι ἀποκλείεται πᾶσα γυναικῶν πρὸς αἰσιν, ὡς εἰς
ὅλα τὰ ἄσiana τεχνουργήματα. Ἐπὶ τῶν πλείστων δὲ
ἀναγλύρων τούτων, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν μεγά-
λων, εἰσὶν ἐπιγεγραμμένοι μικραὶ ἐπιγραφαὶ σφηνο-
ειδῶν γραμμάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διερχόμεναι
ἐπ' αὐτῶν τῶν γλυφῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐπιγραφῶν μόνων
εὐρέθη τοσοῦτον πλῆθος, ἐπιστρωννύον τὰ μακρὰ τεί-
χη τῶν ἀπεράντων Ἀσσυριακῶν ἀνακτόρων, ὥστε ἂν
αἱ γραμμαὶ αὐτῶν τεθῶσιν ἢ μία παρὰ τὴν αἰλήν,
θέλουσιν ἔχει μῆκος πολλῶν ὥρων, καὶ δύνανται νὰ

περιέχουσιν δλόκληρον οὐ μόνον τῆς Ἀσσυρίας, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Ἀσίας τὴν ἱστορίαν, ἢ ἱστορικὸν εἶναι τὸ περιεχόμενον των. Λέγω δὲ τοῦτο διστακτικῶς, διότι ἡ σφηνοειδὴς γραφὴ εἶναι ἀκόμη ἐν τῶν μυστηρίων τῆς ἀρχαιότητος ὅσα ἐπιρρυάττονται εἰς τῆς ἐπιστήμης τὴν ὀξυτέρειαν. Ὁ Γερμανὸς Γροττενφένδος ἐρρίψε πρῶτος εἰς αὐτὴν βλέμμα παραληλον πρὸς τὸ τοῦ Συμπολλίωνος, καὶ τὸ δυσκολώτερον κατωρθώθη, εὗρεθῃ ἡ πρώτη ἄκρα τοῦ ὁδηγοῦ μίτου, ἡ λαβὴ τῆς ἐπιστήμης δάκνει ἤδη εἰς τὸν πάγιον τοῖχον, καὶ οὐδεμία ἀριβολία ὅτι θέλει τὸν καταρρίψει. Πολλὰ καὶ σοφὰ ἤκουσα τὸν Σκῶτον καθηγητὴν Ἰγὲ πραγματευόμενον περὶ τῆς Ἀσσυριακῆς γλώττης· ἡ ἀγγελία τοιοῦτου διδάγματος εἶχεν ἐλκύσει πολυαρίθμους ἀκροατὰς ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ ἕκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῆς ζωηρότητος ἢ τῆς ἀνυπομονησίας του, τὸ ὠραιότερον μάλιστα καὶ φύ-

τοῦτο εἶναι συγγενὴ πρὸς τὴν αἰγυπτιακὴν, ἢ τὰς σημιτικὰς ἢ τὴν σανσκριτικὴν γλῶσσαν, ἢ ἡ κατάληξις τῶν ἐπιρρήματων γίνεται διὰ δύο ἢ τριῶν σφηνῶν καὶ αὐτῶν καθέτων ἢ ἐγκασίων, ὅλα ζητήματα σπουδαιότατα, ἀλλ' ἐπιφέροντα τὸ ἀκαταμάχητον φυσικὸν ἐκείνο σύμπτωμα. Μετὰ πολὺ συντονωτέρως προσοχῆς ὁμολογῶ ὅτι κατωρθώσαν' ἀκούσω τοῦ συνταγματάρχου Ρωλιντῶνος, περιγράφαντος τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνακαλύψεως τῶν σφηνοειδῶν γραμμάτων, τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων προσπαθειῶν πρὸς ἀνάγνωσιν αὐτῶν, καὶ ἀναγγείλαντος τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλουσιν ἐνδῶσει εἰς τοὺς ἀπύτους τῶν σοφῶν κόπους καὶ αἱ ἐσχατοὶ δυσκολίαι. Καὶ οὐδεὶς ἔχει μεγαλύτερον δικαίωμα εἰς τὸν τοιοῦτον δισχυρισμὸν ἀπὸ τὸν Ρωλιντῶνα, ὅστις διεδέχθη τὸν Γροττενφένδον εἰς τὸ ἄκανθῶδες αὐτοῦ στάδιον, καὶ ἐθαυματούργησε μέχρι τοῦδε περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν Ἀσσυριακῶν ἐπιγραφῶν.

Ἀλλὰ μέχρις οὗ οἱ πρωταθληταὶ οὗτοι τῆς ἐπιστήμης παρασκευάζουσι τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας διὰ τὴν ἀθροῖν ἡμῶν καταλήψιν. δὲν ἔχω τί ἄλλο νὰ προσθέσω περὶ αὐτῶν, ἐκτὸς ὅτι εἶναι συνήθως καθαρώτατα γεγραμμένα, καὶ μετὰ μεγίστης καλλιγραφικῆς ἐντελείας, ἥς ἡ σφηνοειδὴς γραφὴ εἶναι διὰ τὴν κανονικότητα αὐτῆς εἰς μέγαν βαθμὸν ἐπιδεκτικῇ. Ἐπιστρέφω εἰς τὰς γλυφάς.

Ὁ ρυθμὸς αὐτῶν ἔχει τὸ ὑπόσκληρον καὶ ἀλύγιτον τῆς ἀρχαίης ἑλληνικῆς τέχνης, ὅποια, φέρ' εἰπεῖν, ἦτον αὕτη πρὸ τῶν μηδικῶν. Ἀλλ' αἱ Ἀσσυριακαὶ γλυφαὶ εἶναι μᾶλλον ἱερατικῶς σοδοραὶ, μᾶλλον σωματικῶς ὀγκώδεις καὶ ἀνεπτυγμέναι, ἐττερημέναι δὲ τῆς τῶν ἐνδυμάτων πτύξεως, ἥτις ἂν καὶ ἐπιτετηδευμένως καὶ ὑπερβολικῶς σύμμετρος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην προσθεταὶ ὁμως χάριν καὶ ποικιλίαν πολλὴν εἰς αὐτήν.

Τὴν ἑλλειψιν δὲ τῶν πτυχῶν, ἥτις μονότονον καὶ ἀλύγιτον δίδει τὴν ἐμρατὴν εἰς τὰ σώματα, μὴ ἐλέγχουσα τὴν τῶν μελῶν ἀνάπτυξιν, ἔχει κοινὴν ἢ τέχνην αὕτη μετὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς· καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ὁμως εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ἐκείνης. Αἱ μορφαὶ εἶναι ἐλθριθιότεραι, μεγαλοπρεπέστεραι καὶ εὐαρεστότεραι, ἢ γλυφὴ πολὺ μᾶλλον προέχουσα, καὶ ἀνατομικῶς ἐντελεστέρα, καὶ αἱ κινήσεις ἀνετώτεραι καὶ ὀλίγον μακρυνόμεναι τῆς ρυτικῆς ἀληθείας· ὁμοιότητα δὲ καὶ τούτην μετὰ τῆς ἀρχαιοτάτης ἑλληνικῆς· καὶ τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης ἔχει, ὅτι ἕκαστον τῶν μελῶν τοῦ σώματος εἶναι εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν διατεθειμένον, ἥτις εἶναι δι' αὐτὸ ἡ χαρακτηριστικωτέρα οὕτως, ἐν ᾗ οἱ πόδες παρίστανται πάντοτε εἰς κατατομήν ἢ πλαγίως, τὸ στήθος φαίνεται ἀντωπὸν, τὸ δὲ πρόσωπον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅχι ὁμως πάντοτε, ὡς εἰς τὰς δύο ἄλλας τέχνας, εἰς κατατομήν, ἐν αὐτῷ ὁμως οἱ ὀφθαλμοὶ ἀντωπιοί. Τὰ γνωρίσματα δὲ ταῦτα ἔχει ἀκόμη κοινὰ καὶ μετ' ἄλλης τινὸς τέχνης, τῆς Περσέπολιτικῆς, ἥτις ὑπὲρ τινὰ καὶ ἄλλην εἶναι μετ' αὐτῆς συγγενῆς, κατὰ τε τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν ἐξεργασίαν, καὶ τὰ παριστώμενα ἀντικείμενα καὶ τὸν τρόπον τῆς αὐτῶν παραστάσεως, ἢ καὶ ἀδιστα-

Σχ. 2. Βασιλεὺς πρίνων λέοντα.

σει ἀνυπομονώτερον μέρος τοῦ ἀκροατηρίου, ἤλπιζεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγων συνεδριάσεων, ἴσως εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης, θέλει ἀναγινώσκει τὰ σφηνοειδῆ χρονικά τῆς καθέδρας τοῦ Νίνου εἰς τὴν πατρίαν αὐτοῦ γλῶσσαν. Ἀλλὰ κατ' ὀλίγον εἶχον τὴν λύπην νὰ ἰδῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεισμένους καὶ τὰ στόματα ἀνοιγόμενα, καὶ τὴν ἐπὶ μεγαλητέραν λύπην καὶ ἐντροπὴν νὰ αἰσθῶν θῶ ὅτι καὶ οἱ ἐμοὶ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου, ἢ καὶ ἀντηγωνισμὸν τὸ κατὰ δύναμιν κατὰ τοῦ ὑπνωτικοῦ ρεύματος, συνεμωρρῶντο ὁμως βαθμηδὸν πρὸς τὴν κοινὴν φυσιογνωμίαν. Ὁ πολυμαθὴς φιλόλογος ἐξέταξε διὰ βαθυτάτων θεωριῶν ἢ τὰ Ἀσσυριακὰ ῥήματα ἔχουσιν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς συνθέσεως τὴν αὐξήσιν, ἢ κατὰ

κτως πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ καλλι-
τεῖα ἀνήκουσιν εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀσσυρίας.

Ἐν ὧν αἱ τὰς γλυφὰς ταύτας συνοδεύουσιν ἐπι-
γραφαὶ φυλάττωσιν ἐπιμόνως ἀκόμη τὸ μυστικὸν των,
ἕκαστος τῶν ἀρχαιολόγων ἄλλα περὶ τῆς ἐποχῆς
αὐτῶν γνωμοδοτεῖ, καὶ οἱ πλείστοι τοῖς ἀποδίδουσιν
ἀρχαιότητα μεγάλην, ὅλοι δὲ μεγαλητέραν τῆς τοῦ
Ναβοχοδονόσορος καὶ πολλοὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαρ-
δαναπάλου, πειθόμενοι ὅτι ἐκ τῆς τέχνης αὐτῶν ἐπὶ
γασαν καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ καὶ ἡ Περσικὴ, καὶ μόνον περὶ
τῆς τῶν Φοινίκων ἀκόμη διασπάζονται. Ἀληθὲς εἶναι
ὅτι ἐν ἐκ τῶν ὧν φαίνεται ἀναπόφευκτον, ἡ ὅτι ἡ
Περσπολιτικὴ τέχνη εἶναι ἀπόρροια τῆς Ἀσσυριακῆς
ἢ ὅτι τ' ἀνάπαλιν· καὶ ἂν χρονολογικοὶ λόγοι δὲν ἂν
τέκνυντο εἰς τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν, ὁμολογῶ ὅτι
ταύτην ἤθελον παραδεχθῆ κατὰ προτίμησιν, διότι κατὰ
πολλὰ τὰ ἔργα τοῦ Μουσεὺλ φαίνονται ὡς πρόοδος
ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Γκιλμινάρ (τῆς Περσπολῆως).
Προσέτι δὲ, ἐν ᾧ εἰς ἑκατέρας τὰς γλυφὰς παρίσταν-
ται οἱ βασιλεῖς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπαραλ-
λάκτως, ἔχοντες τὴν αὐτὴν θέσιν, τὴν αὐτὴν θερα-
πείαν τῶν δορυφόρων, κτλ. τὸ αὐτὸ σχιάδιον καλύπ-
τον τὴν κεφαλὴν των εἰς ἐνδειξιν τῆς βασιλικῆς
των δυνάμεως, συγχρόνως ἔχουσι κοινὸν καὶ ἄλ-
λο τι σύμβολον, ὅπερ φαίνεται οἰκειότερον εἰς τὰς
Περσομηδικὰς ἢ εἰς τὰς κυρίως Ἀσσυριακάς ἰ-
δέας. Τοῦτο δὲ εἶναι μικρὰ εἰκὼν, ἀνδρὸς προτομὴν
ἔχοντα, κάτω δὲ ἀπολήγουσα εἰς ἀκτῖνας, στέφανον
μετὰ ταινιῶν ἐξωσμένη, καὶ ἐπὶ δύο πτερύγων αἰ-
ρουμένη ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τὴν κεφαλὴν. Ἡ εἰκὼν
δ' αὕτη ἐξηγεῖται ὡς τὸ δαιμόνιον, ὡς ἡ παράστασις
τῆς διανοίας τοῦ βασιλέως, ἀποσπασμένη ἀπὸ τὴν
γῆν καὶ ἀναπτερουμένη πρὸς τὴν τῆς θεότητος θεω-
ρίαν. Ἡ τοιαύτη αἰὼς ἀντίληψις φαίνεται ἥττον
συγγενὴς πρὸς τὴν Ἀσσυριακὴν θρησκείαν, ἥτις πρὸς
τὴν συριακὴν ἀποκλίνουσα, ἔχει εἰς ὑλικὰς τερα-
τομόρφους συνθέσεις ἀνθρωποκεφάλων θηρίων, πτη-
νῶν καὶ ἰχθύων, παρὰ εἰς τὸ περσομηδικὸν θρησκευ-
μα, τὸ λατρεῖν ἐκ τῆς ὑλικῆς φύσεως τὸ σχεδὸν
αὐλὸν φῶς, ἄλλως δὲ ιδέας μόνας, τὴν ἀρχὴν τοῦ
καλοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ.

Ἡ μηδοπερσικὴ ἐπιρροὴ ἤσκηθη ἀρχαιότατα ἐπὶ
τῆς Ἀσσυρίας, διότι κατὰ τὸν ἐγγύωριον (Βαβυλώνιον)
ἱστορικὸν Βηρωσσὸν, τὸν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἀκμάσαν-
τα, ἐπὶ Ζωροάστρου οἱ Μῆδοι ὑπεδούλωσαν τοὺς Ἀσ-
συρίους, καὶ ἔδωκαν αὐταῖς ἀκτῶ κατὰ σειρὰν βασι-
λεῖς· ὥστε δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἔμειναν ἐκτοτε
εἰς τὴν Ἀσσυρίαν βασιλικὰ ἐμβλήματα ἐκ τῆς Ζεν-
δικῆς ἢ μηδοπερσικῆς θρησκείας πηγάζοντα. Μετὰ
ταῦτα δὲ οἱ Ἀσσύριοι ἐξ ἐναντίας ἐκυρίευσαν τὴν Μη-
διαν, καὶ πάλιν ἐπειτα μεταγενεστέρα κατὰκτησις τῆς
Ἀσσυρίας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μῆδου Ἀρβάκου, κατὰ
τὸν ἑννάτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ὅτε καὶ ὁ Σαρδανά-
παλος ἐνέπρησε τὸ βασίλειον τῆς Νινευί. Ἀπ' αὐτῆς
δὲ ἡ Ἀσσυρία διετέλει ἐνίοτε μὲν ὑπὸ τὴν κυριαρ-
χίαν τῶν Μῆδων, ἐνίοτε δὲ αὐτονομουμένη, ἀλλὰ πάν-
τοτε τὴν Μηδικὴν ἐπιρροὴν ἀναγνωρίζουσα, μέχρις
οὗ κατὰ τὸν ἑβδόμον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα ὁ Μῆ-

δος Κυαξάρης μετὰ τοῦ Βαβυλωνίου Ναβοπολα-
σάρου τὴν κατέσκαψαν ἐντελῶς. Κατὰ τὸ διάστημα
δὲ τοῦτο, τὸ ἀπὸ Σαρδαναπάλου δηλαδὴ μέχρι Κυ-
αξάρου εἶναι τὸ πιθανότερον ὅτι ἀνηγέρθησαν πάλιν
τὰ καὶνὰ ἀνάκτορα, καὶ ἐκοσμήθησαν μὲ τὰς γλυ-
φὰς τοῦ Μουσεὺλ καὶ Κορσαβὰδ. Μετὰ τοὺς χρόνους
τούτους ὁ Ἡρόδοτος ὁμιλεῖ περὶ τῆς Νινευί ὡς περὶ
πόλεως καταστραμμένης, καὶ εἰς τὰς ἐκστρατείας τοῦ
Ἀλεξάνδρου οὐδαμοῦ γίνεται αὐτῆς μνεία. Μεταγενέστε-
ροι συγγραφεῖς, ὁ Ἀμμιανὸς καὶ ὁ Τάκιτος ὁμιλοῦσι
μὲν περὶ Νινευί, ὑπαρχούσης ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των· αὐ-
τῇ ἐπομένως φαίνεται ἀνεγερθεῖσα μετ' Ἀλεξάνδρον
μόνον ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀδριατικῆς ἐπὶ τῆς
Περσικῆς κυριαρχίας ἥτις συνέστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς
τρίτης ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Ἄν ἦτον δυνατόν εἰς
τὴν ἐποχὴν ταύτην ν' ἀποδῶσωμεν τ' ἀνακαλυφθέντα
ἀνάκτορα, τότε ἐδυνάμεθα νὰ δισχυρισθῶμεν ὅτι ἐκο-
σμήθησαν αὐτὰ κατὰ ζῆλον τῶν Περσπολιτικῶν,
περὶ ὧν εἶναι (ἐξ ἐπιγραφῶν) ἀποδεδειγμένον ὅτι ὠκο-
δομήθησαν ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῶν Μεγάλων βασιλέων,
ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου. Ἡξέυρομεν μάλιστα ὅτι
κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦλθε καὶ εἰργάσθη εἰς Περ-
σίαν ὁ Φωκεὺς γλύπτης Τηλεφάνης, ὅστις διὰ τοῦτο
ἀπεκρήνυθ' ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπομένως εἰς τὸν
ῥυθμὸν τῶν γλυφῶν τῆς Περσπολῆως ἐνήργησε καὶ
Ἑλληνικὴ ἐπιρροή. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἀρσακίδαι ἐν Περ-
σίᾳ εἶχον Ἑλληνικὴν θρησκείαν καὶ ἤθη, μετὰ ταῦτα
δὲ μόνον οἱ Σασανίδαι ἐπανῆλθον εἰς τὴν παλαιὰν
Περσικὴν, διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποθέσωμεν
ὅτι ἀνάκτορα διακοσμηθέντα ὑπὸ τῶν πρώτων ἤθε-
λον ἔχει ἐπιρραγμένα ἀντικείμενα τῆς Ζενδικῆς ἢ
τῆς Ἀσσυριακῆς θρησκείας.

Μέχρις οὗ λοιπὸν οἱ ΚΚ. ΓΓ. καὶ Ρωλινεὼν μᾶς
ἀποδεξώσι τὸ ἐναντίον, τὰς ἐπιγραφὰς εἰς τὰς χεῖρας,
ἀναγκαῖον φαίνεται νὰ παραδεχθῶμεν τὰς Ἀσσυρια-
κὰς γλυφὰς ὡς ἀνηκούσας εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ Θ' μέχρι
τοῦ Ζ' αἰῶνος π. Χ. χρονικὸν διάστημα, καὶ νὰ θεω-
ρήσωμεν τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο τὸ ἐλπιφτάμενον ἐπὶ τῶν
βασιλέων ἢ ὡς Περσομηδικὸν σύμβολον εἰσχωρήσαν
εἰς τὰς Ἀσσυριακάς παραστάσεις, ἢ καὶ ἴσως Ἀσσυ-
ριακὴν σύνθεσιν ἀνδρὸς καὶ πτηνοῦ, ἢ ἀνδρὸς πτερω-
τοῦ, μεταδοθεῖσαν εἰς τὴν Περσίαν.

A. P. P.

ΚΗΔΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ.

Αἱ ἐπικήδαιοι τελεταὶ τῶν κατοίκων τῆς Κίνας
εἶναι καὶ πολυτελεῖς καὶ δαπανηρώταται· εἶναι δὲ πα-
ράδοξον πῶς λαὸς εἰς ἄκρον φιλόργυρος δαπανᾷ το-
σαῦτα πρὸς τμήν τῶν νεκρῶν.

Μόλις συνέρχεται τις εἰς γάμον καὶ καταγίνεται
εἰς τὸ νὰ προετοιμάσῃ τὰ τῆς θαντῆς του· κατασκευά-
ζει νεκροφορεῖον, τὸ ὁποῖον θέτει παρὰ τὴν πύλην
τῆς οἰκίας του, διὰ νὰ ἐνθυμῆται καθ' ἐκάστην τὸ
πρόσκαιρον τοῦ βίου, ἂν δὲ εἶναι πλούσιος, ἀνεγείρει
καὶ μαυτωλεῖον πολυτελέστατον.